

Corpus Hermeticum VIII

O Błędnej Interpretacji Transformacji Jako Śmierci

Wprowadzenie

W traktacie tym poruszony jest temat wieczności i nieśmiertelności. Bóg, jako pierwsza przyczyna, jest nie tylko nieśmiertelny (t.j. bez końca) ale też wieczny (t.j. bez początku). Jest on ojcem Kosmosu (porządku), który stworzył na swoje podobieństwo. Stworzył także materię, której pierwotnym stanem jest nieład i która dąży do rozkładu. Bóg otoczył ją jednak wiecznością i tchnął w nią życie aby utrzymać ją w łaździe (por. współczesne teorie dot. negentropii). Materia ta zorganizowana jest w postaci sfery. Im bliżej powłoki, tym stabilniejsze (i objawiające się jako wieczne) są organizmy (t.j. ciała niebieskie), a im dalej (niżej – organizmy ziemskie), tym większa jest oscylacja i amplituda przyrostu i spadku, której końcowa faza objawia się niedoskonałym zmysłem jako śmierć. Jednak człowiek, jako istota posiadająca umysł, jest w stanie wbrew zmysłom pojąć wieczną naturę Boga i Kosmosu.

Podobnie jak w przypadku poprzednich traktatów, w tłumaczeniu posłużyłem się angielskim przekładem G. R. S. Meada. W przypadku niejasności konsultowałem tekst z pozycjami przedstawionymi w bibliografii. Zarówno poprzednie traktaty, jak i przyszłe tłumaczenia dostępne będą w dziale „Biblioteka” na moim blogu (hermetyk.pl/biblioteka).

Skontaktować ze mną można się przez formularz na blogu (hermetyk.pl) albo na Facebooku ([facebook.com/hermetyk](https://www.facebook.com/hermetyk)).

Rafał Wąsowski

Wrzesień, 2014

Z niniejszego dokumentu można korzystać na zasadach licencji Creative Commons CC BY-NC-ND 3.0, tzn. wolno go kopiować i rozpowszechniać na następujących zasadach: należy podać, kto jest autorem, nie wolno go używać w celach komercyjnych i nie wolno go zmieniać, przekształcać ani tworzyć nowych dzieł na jego podstawie. Pełen tekst licencji można znaleźć na: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/pl/>

O Błędnej Interpretacji Transformacji Jako Śmierci

[Hermes do Tat]

1. [Hermes:] Synu, porozmawiajmy teraz o Duszy i Ciele; w jaki sposób jest Dusza nieśmiertelna i skąd pochodzi energia, która tworzy i rozkłada Ciało.

Żadna z [istniejących] rzeczy nie podlega śmierci; znaczenie tego słowa albo nie ma nic wspólnego z rzeczywistością, albo też brakuje mu jednej sylaby i to, co zwane jest jako ‘śmiertelne’ jest w rzeczy samej ‘nieśmiertelne’.

Śmierć jest bowiem destrukcją, a nic w Kosmosie nie może być zniszczone. Bo jeśli Kosmos jest drugim Bogiem, życiem, które nie może umrzeć, to żadna z części tego nieśmiertelnego życia nie może umrzeć. Wszystko w Kosmosie jest częścią Kosmosu, tym bardziej człowiek, jako racjonalna istota.

2. Bóg, Stworzyciel wszechświata, jest pierwszy, wieczny i transcendujący narodziny. Drugi jest Kosmos „stworzony na Jego podobieństwo”, powołany przez Niego do bytu, podtrzymywany i karmiony przez Niego, uczyniony nieśmiertelnym jak i Ojciec, wiecznie żywy, na zawsze wolny od śmierci.

Tymczasem to, co żyje wiecznie różni się od Wiecznego. Albowiem nikt nie powołał Go do życia, a nawet jeśli został on do życia powołany, nie powołał się do życia sam, lecz jest nieustannie do życia powoływany.

Gdyż Wieczny, przez to że jest wieczny, jest wszystkim. Ojciec jest sam w Sobie wieczny, lecz Kosmos stał się wieczny i nieśmiertelny przez Ojca.

3. Zaś co do materii poniżej, Ojciec uczynił z niej uniwersalne ciało i nadał jej kształt sferyczny - obwijając ją wokół życia - [sferę], która jest sama w sobie wieczna i przez to sprawia, że materia jest też wieczna.

Lecz Ojciec, przepelniony Swoimi ideami, zasiał je w sferze życia i zamknął je niczym w jaskini, chcąc powołać życie każdej istoty.

Tak więc otoczył uniwersalne ciało nieśmiertelnością, aby materia nie mogła odizolować się od składu ciała i rozłożyć się do swego [oryginalnego] stanu nieporządku.

Bowiem materia, synu, była w stanie nieporządku zanim stała się cielesna. I w dalszym ciągu zachowała ona tę [naturę nieporządku] tu, na dole, obejmując pomniejsze życia - te przyrost-i-spadek, który ludzie nazywają śmiercią.

4. Nieporządek ten dotyczy ziemskich żyć. Bowiem życia ciał niebieskich zachowują porządek nadany im przez Ojca i poprzez odnawianie się każdego [z nich] porządek ten pozostaje zachowany.

Zatem „odnawianie się” ciał ziemskich jest [przez to] ich składem, podczas gdy ich rozkład przywraca je tym ciałom, które nigdy się rozłożyć nie mogą, to znaczy nie znają śmierci.

To co postrzegamy nie jest utratą ciała, lecz wynikiem niedoskonałości zmysłów.

5. A teraz trzecie życie - człowiek, stworzony na obraz Kosmosu [i] z woli Ojca, posiadający umysł, wzniesiony ponad wszelkie ziemskie życia - nie tylko wyczuwa drugiego Boga, ale też ma posiada koncepcję pierwszego. Pierwszy bowiem jest dostępny jego zmysłom niczym ciało, podczas gdy drugi przejawia się jako bezcielesny Umysł Dobra.

Tat: Czy zatem życie nie ginie?

Her: Milcz, synu! I zrozum, czym [jest] Bóg, czym Kosmos, czym jest życie, które nie może umrzeć, a czym życie poddane rozkładowi.

Zrozum, że Kosmos jest poprzez Boga i w Bogu, lecz Człowiek poprzez Kosmos i w Kosmosie.

Bóg jest źródłem, i końcem i esencją wszystkiego.

Tłumaczenie na podstawie:

Mead, G. R. S. *Thrice-Greatest Hermes*. Vol. 2. London: The Theosophical Publishing Society, 1906.

Źródła pomocnicze:

Copenhagen, Braian P. *Hermetica*. Cambridge: Cambridge University Press, 1992.

Liddell, Henry George; Scott, Robert. *Greek-English Lexicon*. New York: Harper & Brothers, 1883.

Parthey, Gustavus. *Hermetis Trismegisti Poemander*. Berolini [Berlin]: Prostat in Libraria Fr. Nicolai, 1854.

Salaman, Clement; van Oyen, Dorine; Wharton, William D.; Mahé, Jean-Pierre. *The Way of Hermes*. Rochester, Vermont: Inner Traditions, 2004.

Scott, Walter. *Hermetica. The Ancient Greek and Latin Writings Which Contain Religious or Philosophic Teachings Ascribed to Hermes Trismegistus*. Boston: Shambala, 1993.